

Щурчо казалъ: — Не, не искамъ; това не ми е работа.

Пакъ чули братята, какво народътъ говори, и пакъ накловетили Щурчо, че иска царь да стане.

Царътъ страшно се разсърдилъ и заповедалъ да отсъкатъ главата на Щурчо, а тълото му да хвърлятъ на голото поле.

Захвърлили Щурчо на голото поле, той лежи и се гърчи отъ болки, а се расте и расте. За нѣколко часа порастналъ неизмѣримо голѣмъ. Съ ръста си изпълнилъ цѣлото поле, навалилъ съ корема си царския палатъ,

смазалъ го съ тежестта си и въ него загинали баща му и братята му. Тѣхната кръв се пролѣла по Щурчовите раны и веднага на Щурчо порастнала глава, ръцѣ и крака. Изправилъ се Щурчо силенъ и могъщъ и заблѣстѣлъ съ всичкото си величие надъ цѣлата страна. Струкалъ се около не о народътъ и го направилъ свой царь. Чула това лютата хала, отъ ядъ възкръстнала, подвила си опашката, напърчила уши и побѣгнала далеко прѣзъ триждеветъ царства.

И въ Щурчовото царство се почнали празнини и веселби.

ШУМКА ШУМНА, СЪРДЦЕ

ТРЕПНА.

Слѣдцето полека, полека зайде и надъ земята настана чудна пролѣтна ноќь. Гората се смѣла. Дърветата уморено отпуснаха вѣйки и заспаха тежкъ сънъ. Птичките се прибраха въ гнѣздата си. Само славеятъ

продължаваше да пѣе своята чудна пѣсни.

Задъ тѣмнитѣ хълмове на изтокъ небето поблѣднѣ. Показа се малко парче отъ пълната мѣсечина.

На горската поляна изѣчи заекъ-бабанистъ, заудря барабанчето и почна да разглася:

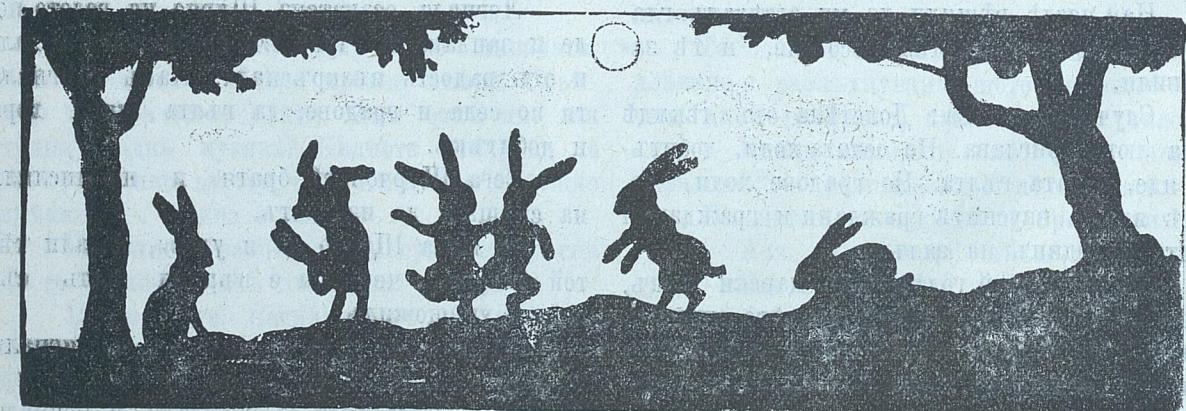
— Хей зайчёта, бѣдни и богати, стари и млади! Излѣзвте на игри въ тая чудна хубава ноќь. Пъленъ мѣсецъ ще ни свѣти. Тичайте!

Скоро отъ всички страни на гората наизкоиха зайци, малки и голѣми, страшливи и юначни, вирнаха ушички, пулнаха очички, и почнаха да играятъ. Едни се прѣмѣтхаха прѣзъ глава, други се тѣркалияха изъ трѣвата, а нѣкои играеха ржченица подъ музиката на едно щурче.

Но веднага нѣщо изшумолъ въ утихналата гора. Всички помръзнаха на мѣстата си.

— Ловецъ! — изпищѣ едно мѣничко

зайче и хукна да бѣга.

Като чуха тая страшна дума, всички ужасени се прѣснаха изъ гората, кому кждѣ очи видятъ.